

Cenjene veteranke, spoštovani veterani vojne za Slovenijo,

spoštovani gostje, dame in gospodje !

Braniti domovino je čast in ponos, ki ne doleti vsakogar. Našo generacijo je, in lahko trdim, da smo svojo domovino - Slovenijo - v odločilnih trenutkih branili častno, zavzeto, korektno in tudi uspešno. V takratni boj smo brez trohice najmanjšega dvoma vložili vse, tudi svoja življenja.

Le šest mesecev po plebiscitarni odločitvi slovenskega naroda, da želi živeti v samostojni državi, smo že bili postavljeni pred prvo veliko preizkušnjo. Nastajanje slovenske države z zgodovinskega vidika še ni celovito pojasnjeno, mi, ki smo pri tem neposredno sodelovali pa vemo, da okupacija Slovenije, kot si jo je zamislila jugoslovanska armada, ni propadla sama od sebe, ampak zaradi odločnega upora tedanje milice, teritorialne obrambe in vseh prebivalcev Slovenije. Prav zaradi enotnosti in dobrega sodelovanja smo uresničili dolgoletne želje Slovencev po samostojni državi.

Takrat, v nejasnih in napetih dneh leta 1991 in še pred tem, se mogoče vsega tega nismo niti zavedali. Odgovorno nalogo smo sprejeli in opravili predano kot zavedni Slovenci, profesionalni miličniki, rezervni miličniki ter pripadniki TO.

Ko po več kot 22 letih obujamo spomine na tiste čase ne moremo mimo dejstva, da smo bili vsi sodelujoči pod velikim psihičnim pritiskom, ki ga takrat mogoče sploh nismo čutili in se ga zavedali. Veliko stvari smo naredili in opravili tudi po lastnem prepričanju, brez kakršnihkoli navodil ali sugestij s strani takratnega vodstva milice in države.

Danes, ko enakopravno živimo v skupnosti evropskih narodov, se dogodkov osamosvajanja spominjamo kot trenutek časa, ko je bilo za varnost in svobodo Slovencev potrebno veliko storiti in žrtvovati, brez razmišljanja o nevarnosti in posledicah. V osamosvojitvenih procesih Slovenije so svoj pečat brez dvoma pustili tudi državljani, ki so nesebično in brez pomislekov v letih 1990 in 1991 na svojih domovih tajno hranili orožje tedanje slovenske milice in tako odločilno pripomogli pri kasnejšem upor.

Ker smo se zaradi poznavanja sovražnika, (takratne JLA) pripravljali na možnost večletnega bojevanja, smo morali na hitro disperzirati orožje in opremo iz objektov milice, saj so tudi oni poznali nas in naš sistem dela. Naša prednost

je bila v tem, da smo dobro poznali ljudi in teren zato nam ni bilo težko najti nekaj tajnih lokacij, kamor smo lahko shranili svoje orožje in opremo.

Domačije katerih družinam smo najbolj zaupali, smo takrat obiskali in gospodarjem predstavili naš načrt. Vse je potekalo v veliki tajnosti, sicer bi se to za njihove družine lahko žalostno končalo, obveščevalna služba JLA je namreč nenehno spremljala naše delo na terenu. Orožje in strelivo smo k njim vozili z izposojenimi civilnimi vozili in oblečeni v civilna oblačila tako, da niti okoliški sosede niso vedeli, kaj se dogaja. Ko so se v letih 1990 in 1991 odločili, da lahko takratna slovenska milica pri njih tajno hrani orožje, je bil strah v ljudeh seveda prisoten, a so kljub temu pogumno tvegali in s tem bistveno pripomogli, da Slovenci živimo v samostojni demokratični državi.

Na območju takratne UNZ Maribor je imela milica več kot 30 lokacij, na katerih je hranila svoje orožje in strelivo. Marsikdo med vami tukaj prisotnimi pa ne ve, da se je zgodovina Slovenije v letu 1991 pisala tudi na domačiji Štefana Polanca po domače na GORTNERJEVI DOMAČIJI. Štefan je bil od leta 1973 do 1988 tudi v rezervnem sestavu na takratni PM Slovenska Bistrica. Tukaj so namreč miličniki takratnega Oddelka milice Poljčane dalj časa hranili svoje orožje in strelivo.

Spoštovani!

Danes po 22 letih pa ugotavljamo, da živimo v času, ko temeljne vrednote, kot so poštenost, svoboda, dostojanstvo, solidarnost..., vedno bolj izgubljajo in tonejo v pozabo. Na drugi strani pa se bohotita laž in prevara. Korupcija in neizmerno slo po kapitalu sta se globoko zasidrati v naši družbi. Pri tem se ne izbirajo sredstva, pri tem ni nobenemu mar za »malega« človeka. Pozablja se, da smo nekoč vsi skupaj ustvarjali in prispevali, misleč, da za boljšo prihodnost. Motili smo se, prispevali smo za »elito«, ki se sedaj šopiri na vseh pomembnih položajih v državi.

Zadnji dogodki v Sloveniji so posledica brezosebnega teptanja ter uničevanja socialne in pravne države, ter pehanje vse večih ljudi v brezizhoden položaj.

Tudi veterani imamo v zadnjem času vedno več razlogov, da smo nezadovoljni. Pa če omenim le ZUJF (Zakon za uravnoteženje javnih financ), ki je selektivno in diskriminatorno posegel v pravice vojnih veteranov; ignoranco aktualne oblasti do veteranskih organizacij, ki se kaže v nepripravljenosti za dialog in odvzemu finančnih sredstev za delovanje v javnem interesu. In še bi lahko

našteval. Glede na to, kako drago je slovenski narod plačal svojo samostojnost, imamo tako vojni veterani, žrtve vojn, vsi domoljubi..., pravico in če hočete tudi dolžnost zahtevati:

- da končno začne delovati pravna država,
- da se začnejo spoštovati osnovne človeške vrednote,
- da se vsi, ki so kakorkoli zlorabili svoje položaje, bodisi v politiki ali gospodarstvu, privedejo pred obličje pravice in položijo svoje račune ter ne nazadnje,
- da izvoljeni predstavniki ljudstva začnejo z vso odgovornostjo in predanostjo opravljati svoje delo.

Slovenci smo potrpežljivi in pripravljeni prenesti marsikaj. Da se v zadnjem času množice v velikem številu zgrinjajo na ulice, mora biti v tej naši državi res nekaj hudo narobe. Očitno je prišel čas, ko bomo morali vsi nositi naramnice, saj je zaradi nenehnega zategovanja, že zdavnaj zmanjkalo lukenj na pasovih.

Veterani lahko s ponosom povemo, da se za to, kar se danes dogaja v naši državi nismo borili in tega nikakor ne odobravamo.

Na koncu mi dovolite da na tem mestu izkoristim priložnost in se v svojem imenu, kot takratni komandir PM Slovenska Bistrica v sklopu katere je bil tudi Oddelek milice Poljčane, ter v imenu vseh svojih takratnih sodelavcev, aktivnih in rezervnih miličnikov, iskreno zahvalim vsem prebivalcem takratne občine Slovenska Bistrica, kamor so spadale tudi Poljčane, ki so nam v tistih težkih časih nesebično pomagali pri vseh naših aktivnostih. Verjemite mi, ne bi nam uspelo, če ne bi bilo toliko zaupanja, nesebične medsebojne pomoči in pogumnega sodelovanja.

Slovenci smo, kot že večkrat v zgodovini, ponovno dokazali, kako močni in enotni smo, ko gre za obrambo naše domovine in svobode.

To obeležje, ki ga danes s ponosom odkrivamo na kraju, kjer se je nedvomno kalila naša samostojnost, naj bo trajen spomin na hrabro dejanje vseh, ki so in smo pri tem sodelovali.

Bodite in bodimo ponosni na svoja dejanja.

Hvala!